

[Finansministeren]

offentlige investeringer sin pris, men netop når man ser på de foreslåede offentlige investeringer og fremrykningen af dem, er der tale om en høj samfundsøkonomisk forrentning. Der er tale om investeringer gennemgående med en høj lønkvota, der sparer både dagpenge og kontanthjælp og giver det offentlige indtægter. Der er som sagt også tale om investeringer, der gennemgående har et lavt valutaforbrug, og det vil sige, at man kan sige om de ting, der her fremrykkes i det offentlige investeringsprogram, at de er delvis selvfinansierende – i højere grad end så mange andre projekter, man kunne trække frem.

Jeg kan være enig med hr. Svend Erik Hovmand i, at det er vigtigt at hjælpe landbruget. Jeg forstod på hr. Svend Erik Hovmand, at han drog i tvivl, om der overhovedet bliver forhandlet. Jeg kan sikkert glæde hr. Svend Erik Hovmand med at sige, at der skal forhandles lidt senere på dagen, over middag, og jeg skal såmænd selv have fornøjelsen at deltage i forhandlingerne. Jeg er som sagt enig med hr. Svend Erik Hovmand i, at det er vigtigt at hjælpe landbruget. Jeg forstår, at venstre på dette område har et overbud i forhold til alle andre med hensyn til, hvad der skal ske. Jeg bestrider ikke, at der er et behov for hjælp til landbruget, men jeg må sige til hr. Svend Erik Hovmand, at der er altså også andre ting, der skal klares i samfundet.

Når hr. Svend Erik Hovmand siger, at faldet i de kommunale investeringer skyldes statslige krav til beskæftigelsesfremmende foranstaltninger ude i kommunerne, mener jeg, at det er en meget begrænset del af forklaringen, hvis det overhovedet er nogen del af forklaringen på et fald i de kommunale anlægsudgifter. Jeg mener, at langt den væsentligste forklaring på faldet i de kommunale anlægsudgifter eksempelvis er befolkningsudviklingen. Jeg tænker selvfølgelig her på skoleområdet, hvor forholdet er det, at man er udbygget rundt omkring i kommunerne. For mange kommuners vedkommende gælder det både veje og en række offentlige institutioner.

Til fru Ingerlise Koefoed skal jeg sige, at jeg selvfølgelig er enig i, at det ikke alene kan være rentabilitetshensyn, beskæftigelsehensyn, omstruktureringshensyn osv., der gør sig gældende, men at også velfærdshensyn

må spille en rolle for prioriteringen af de offentlige investeringer. Der er da også redegjort for i investeringsprogrammet, at dette kriterium indgår. Jeg synes, jeg har lov til at sige, at den store vægt, der i investeringsprogrammet er lagt på en fremskyndelse af boligbyggeriet, er en illustration af, at det også er et synspunkt, som regeringen er rede til at leve op til.

Fru Ingerlise Koefoed siger, at det forhold, at henstillingerne til kommunerne om de økonomiske vækstrammer, som staten anbefaler, bliver holdt – med tilslutning fra de kommunale organisationer – er noget, der skader beskæftigelsen. Det er jeg helt uenig med fru Ingerlise Koefoed i. Det er jo sådan, at en række beskæftigelsesfremmende foranstaltninger simpelt hen holdes uden for henstillingen til kommunerne om vækstrammer, og at udgifterne til disse beskæftigelsesfremmende foranstaltninger kan afholdes ud over de rammehenstillinger, altså henstillingerne om en bestemt procentvis vækst i kommunernes udgifter. Det, som henstillingerne til kommunerne er udtryk for, er et ønske om at få mest muligt ud af de offentlige udgifter, som vi har, i beskæftigelsesmæssig henseende. Det er en opfølgning, kan man sige, af regeringens tostrengede udgiftspolitik, som – sagt i al enkelthed – går ud på at holde så meget igen på væksten i de almindelige udgiftsområder som overhovedet muligt for at få de flest mulige midler til rådighed til bekæmpelse af arbejdsløsheden.

Jeg er enig med fru Ingerlise Koefoed i, at konjunktursituationen taler for, at beskæftigelsen får en meget høj prioritet, og det har den bestemt også fået i regeringens handlingsprogram. Den har ikke fået det mindre i udmøntningen af dette handlingsprogram, som sker i disse måneder. Men når fru Ingerlise Koefoed siger, at betalingsbalanceunderskuddet vel er vigtigt, men det må man tilsidesætte, det kan ikke komme til at spille så stor en rolle i den nuværende situation, så føler jeg trang til på grund af denne ytring fra socialistisk folkeparti og også på grund af mange andre ytringer i den retning at sige, at der er altså en grænse. Fru Ingerlise Koefoed kan ved at forfølge denne tankegang meget nemt bevæge sig ind i en situation, hvor bevægelsesfriheden til at bekæmpe arbejdsløsheden simpelt hen ikke eksisterer eller i hvert fald er væsentligt mindre end i den vanskeligt